

Töredékes beszédek

***Nietzsche Frigyes „Im-igyen szóla Zarathustra” című művének
olvasása közben (Zarathustra beszédei)
íródott szöveg-gyakorlat***

© **Módis Ákos**

2006

A mű elektronikus változatára a Creative Commons - Attribution-NonCommercial-NoDerivs (Jelöld meg!-Ne add el!-Ne változtasd!) licenc feltételei érvényesek: a művet a felhasználó másolhatja, többszörözheti, amennyiben feltünteti a szerző nevét és a mű címét, de nem módosíthatja, nem dolgozhatja át és kereskedelmi célra sem használhatja fel. A műre vonatkozó felhasználási feltételek részletes szövege az alábbi címen tekinthető meg: <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/hu/>

Mert nem találá helyét,
lészen vándorra és méne ím messzire el
igen magas hegyek belsejébe:
körül vevén magát büszke ormai és bérceinek sokaságával.
Ímé minden pillére hívogatni kezdé őt és feljutni oda
szerfölött vágyakozék azokhoz.
Így távolodék el a lakozó míg lőn, hogy a napest
elállja vonulását.

És végigméré akkor
a boruló világot, balga nyugalommal megpihenvén egy szirten,
hogyha eljövel a nap új orcáiból,
ímé megfeszülvén tekintsen majd újabb tetők
és széles peremek felé.
Bizony vihar szülé meg őt, midőn sokan legelésznek
az ő egész napjaikban.

Ímé a lelkében is fáradozó
ekkor letevé magát, egy sziklának gubbasztva
azon a megállóhelyen.
És álmodék félútján a test és benne a lélek,
nem félvén az éjszaka szellemeit,
őket így szólongatván:

*A dolog szép,
amidőn ím bonyolulttá lesz.
És magasra emelkedék az ő megfejtéseiben.
De várja a másnap és lőn áldozattá.
Lészen ő idejét múló, midőn az első megmosolyogja.
És ekkor elhelyezék benne az új idők magjait.
Ám a szellem igen soká figyelé őt, így:
a szentekhez viteték.*

Eképpen csapdos
az ő gondolataival fejében,
midőn felriadozék hirtelen a nagy sötétben
és éhezvén, fázván ímé
önön lihegését fülelé azon az éj-hajnali órán
csak hogy nyugtassa bolygó lelkét,
vérező testét.

De álmodék
ímé, mondá tovább tudatlan:
*Valaha a dolog szép és egyszerű volt,
az érző élet eszközeül szükségből származó hasító ék.
Ám mikoron az egyből kettő lett és azután a többi,
lőn állattá.
Minden lényeket fölhabáló, sok lomhatag fejtől dülöngélő
sárkánnyá lészen.
És ez a szörnyű sokfejűség támasztja im önmagát fel
bogos útvésztkön, igazolván ágaskodva szálló
sokféle szellemeket.*

Így szól ímé
a dolog egyszerű lényegéről és a szükségtelen szükségéről,
az ő szívében az elvándorló,
hegyek felé vett zarándokútján,
midőn hozzá tévé:
*Ímé túl közel vagyok még,
eképpen a dolgok csakis bonyolultak.*
És újra elnyugodván lelkében,
fáradozó testében
mély alvásba
érkezék el.

*

És eljővel
a reggel bomló sugaraival.
És lehelni kezdé az alvó vándort,
annak csapzott testét.
Midőn az ébredő nap ereje elsimítani igyekvék
annak piszkos-harmatos-nyűgös,
még álmai dolgain bánatosan legelésző halántékát,
ímé hangja szól kolompnak
odaátról.

És lélekkel vesződő
álmából mondá amaz még mindég messzi lélekkel:
*Hallom hangját szólani annak,
amit és ahogyan a test hallani akar:
ez a nyájba terelő ősakarat összes lelkeink testét cipelő hangja.
Ez hív engem bíz odaátról el oda,
hogymenjek, mert ímé most
az egy test hordozá el az összes lelket.*
Eképpen megörvendezvén, beméne a völgynek belsejébe,
a pásztor tanyájához.

És odaállta
a kunyhónak eleibe,
hogy ottan testi vágyaiban megfeleltessék:
hogy a testnek ezer lélek sóhajtásától szabadulása legyen mindjárt.
És ímé félhangosan hallá,
amint a pásztor odabent el nem szabaduló emlékeivel,
az ifjúság porának porhüvelyével
éppen nagy beszélgetésben
vagyon.

És ez így szóla innen:
*Nem bánom a napot tovább múlni, mert én
ittén jól megmaradok.
Nem zavarom el álmaid, de inkább
megőrizém azokat néked.
Nem hagyom homályukba veszni örömeid
és bánatos perceid emlékeit,
de éppenséggel elibéd tárom minden esteledésed óráján azokat:
Hogy újra gyűjtsed az erőt az egyetlen test nyájának
őrizéséhez.*

Az onnan
ekkor meg emígyen mondá vissza néki:
*De zavarj csak messzire ezeket, zavaros szörnyű képeim
... el jó messzire!
Ne maradozz minden múltó nappal, hanem jöjj
és menekítsd magad is!
Hagyd oda minden vélt kincsem és feltalált titkaim
hajítsd a messzeség egébe!
Mert szabaddá teszek minden percen, csak ha akarod,
ahogyan én tenném azt.*

*Csak ha akarod
és engeded:
ám te nem bírsz elszakadozni tőlem
soha szolgám.*

És megelégtetvén a nyájból,
miközben jól kihallgatá eme szavakat,
az ő saját szolgájának adá kezibe azok értelmét
és kőbezárt képeiben azoknak világosságát:
*hogyan hordozza mostantól
neki is ő.*

És elmenvén onnan,
kapaszkodék új magaslatokra.
Azoknak irányába énekét jól oda szegezé.
Dalolván a hegyre feljutni vágyók dallamára,
harsadozva ímé szól messzire el,
hangja szól messzire:

*Lám szél
nem tágtja vitorláim,
de sodrás sem röpté bárkám,
ám a lelke messzire viszi,
juttatja csúcsain át
az álmodozót.*

És halkul a hang.
És kialszik röppenő lángja.
És nem látni már, amint pontba zsugorlik össze ímé
ugrándozásai keskeny peremén a most igen vidám
és reménylő szívű kalandor,
vándorló lelke.

*

*A világban minden
ami emlékezés, ímé megmaradó dologgá válik én bennem,
de még nyomban salakká is leszén.
A kohó pedig örök tűzön lobogva munkásaival nem boldogul,
sem pedig azok ő vele.
Hiszen emez túlozó forrósággal perzsel,
míg azok ímé nem bírják annak hevét hűteni.
Így annak szükséges dolgait elrendezni sem igyekezének.
A készülő anyag eképpen lőn
tályogos összevisszaság:
mindenüvé elnyúló, kígyózó szellemi ivadék.
Új idők eszméi
most ím ígyen keletkezének,
elmélkedék a világ dolgairól a reménylő szívű
és fűzé tovább:*

*De én vagyok
az igen magas tetők és hegy-gerincek
lassú vándora.*

*Ezért jó, hogy ím távolodom,
midőn a dolgok távola lesz a jó út.
Így új értelemmel teremték oda,
ahol a dolgok kevésbé bonyolódni képesek
és helyük is van jó sok kifelé.
Kilengéseim így majd nem akadoznak el
és méltó megüresedés lesz bennem
táguló új szellemeimnek.
Míg buzgón gyakorlá
tisztulását a gyaloglásban, odaérkezvén
egy barlang szájához.
És látá az állatokat odabenn, amint nem szorulnak befelé
és nem vivék be minden nemű dolgaikat:
még az ennivaló félét is megtartják vala odakünn.
Látá és elhatalmasodék benne egy nagy felismerés féle
és monda, intve a szellemeknek:
Írd, ez vagy!*

*Amit más lét
elfeledé és már rég nem lát,
azt a mi értelmünk bevonszolja és benntartja a barlangban.
Bent lakozék.
És amit más létező -átgurulva azon- odahagy,
az a mi értelmünk ragacsos golyóbisával megragadva a barlangba ér.
Bent lakozék.
Am amit megtartani igyekszem,
így nem lelém soha ...*

*Amit pedig értelmünk
a múltból megdézsmálni képes,
azt más létező körbejárni sem tudná, így az nem barlanglakó.
Ez nincs benne.
Amit pedig a mi értelmünk abból szétválogatni rendel,
azt más létező összerontani nem képes, hiszen az nem barlanglakó.
Nincs benne.
Így kavarodék belsőmben mindenem,
de a pergő homokszemeket imé
nem érzékelém.*

*És jelenem
a múltba vész, ahogyan sodródik
múltam újra kiáradó patakjában, míglen
az értelem barlangja, jelenem tátongó torkú nagy elnyelője
így magába fogadja őt.
Ímé bizony: mindenek elnyelője és megtartója
... ó ez az értelem.*

*Most ez a barlang
teli már iszapos lével és amit a tudat
úgy táplál anyamellén, mint szenvedély öröm és bánat kosarából:
ímé madárfióka ez ... azt is magába kéri.
Megszületék a múltban és elvész a jelenben ... és újra így mindig tovább.
Így ez a hullámozás és keveredés
zavarja im rémképeivel össze elmém
összes tudatát.*

Csendes hely volt pedig
ez a bejárat:
a barlangnak széles szája,
ahol a vándorló hosszan elmélkedék mindezekén.
És hirtelen megremegé az állatok fészkelődését.
Belülről jövő csendes neszeire ügyelve,
lépteit vevé maga alá gyorsan.
És ímé surranó tolvaj módján oson el a környező erdőkbe,
félve kincseit,
ölében elrejtve azokat szépen.
A barlang pedig alig üresen tátonga utána
nagy bánatos képpel,
mint akit sorsára hagytak szomorúság
okán.

És mondá igen csendesen:
*Félem ez üreg mélyét ...
... öblének mély tatóngásai miatt irtózásaim jövőnek el.
Talán még az egyedül való lét visszhangjaival álmodám ez éjjel.
Üres ez a barlang ...
üres ez a barlang nagyon most nékem,
szólal még ímé és lehajtá testét
a közeli erdőszél
fáinál.*

*

Verdeső cseppjeivel
álmából im halk szavú eső ébreszté őt.
És nem találá nyugtalanságának okát, de nézelődék
mindenféle irányokba azon lombok között,
ahol ott lelé magát ölében
kincseivel.

És emlékezők
a barlangnak hatalmára
és az annak nyomán feltűnő hullámozó képekre:
a tátongas és az idők összefolyásának intő hangjaira.
Félé még jobban ezeket a látomásokat
és nem nagyon kívánna szenvedni szózataik miatt.
Így lőn, hogy ímé erdei madárhad ébredéz hajnali rikkantásaival,
leporolván magát fölállá,
hogyan a hegyeknek oldalába lépjen
összetört csontjaiban.

Ímé ahogyan lépeget fölfelé,
gyűjtögető neszezésére leszen figyelmes az ő fülében.
És látá a hajlékából elhagyót hajlongani amott
a hajnali pára-mezőn és
mondá maga elé:

Mivé térszen
engem odafenn a hegyek ormain megkapaszkodó hideg?
Mivé kényszerítene a nyomában süvítő
jeges áradat?
Bár eme hajladozó nem tarta lépést velem
havas csúcsok irányába,
mégis ímé hogy mászik szélte-hosszában ezen a kevés kis tisztáson:
ím így gyűjtögetvén.

Nem de féli
az ő napjait, sőt holnapjait egészen?
És még derekát marcangolja csak hogy messzebbre tolhassa ki
az őt fenyegetni igyekvő ismeretlen testi démonokat.
Mert a távoli arc félelmet ébreszte ő benne
és ő inkább hajlongva begyűjté mindeneket, csak hogy
a baj is begyűljék velők és jól
elvetessék azután,
ámélkodék annak a hajladozva gyűjtögetőnek látásán.
És nekiveté szavait a sziklának, majd kérdé a
visszhangot:

Én mindened begyűjtém,
bánod-é?
És mindened jól el rejtegetém,
bánod-é?
És ha begyűjtve elrejtém, azt el is feledém,
bánod-é?
Bámulom távoli arcod,
tudod-é?
Mindenek poklául tevém meg őt,
tudod-é?
Figyeljük őt:
így gyűjtögeténk és feledénk,
tudod-é?

Mert im ígyen
hajladozunk el hozzád és begyűjténk
javaidból minden feledést és azoknak sokféle arcait:
meglátjuk azokat és begyűjtünk magunkba,
hogy ott már
ne legyenek távol mi tőlünk.
És kamrámat borítom be mindég teli kosárral, ami ő tőle való.
Az én távoli arcom látom ő benne mindég:
zörögni kezd a gyűjtögető!

Ímhol eltelvén a napok,
már rám jára és bámulám újra őt.
Sok fénylő dolgait készíté ki nekem, hogy azokhoz hajladozzam
szép teli napokon.
És a távoli arc a tükörnek arca lőn mindörökké, mert nézzük azt
szép teli napokon.
És a tükörnek arca a mi arcunk,
hogyan az távolba tünedezzen
szép teli napokon.
Mert az idők im ígyen már távoli arcaink ideit mulatják
ezer meg ezer év óta és még azon is túl:
értelmeink idejétől
fogva.

Eképpen magához vevé
ezen intéseit és belefáradván azoknak erejibe
egy bokor aljára telepedék.
És nekiveté szavait kincseinek, ismét várva a hangot:
Én frissen gyűjtögetélek, érezed-é?
És jól el is rejtelek, érezed-é?
Ímé begyűjtve elrejtelek, így imádlak feledésben:
mit kívánsz én tőlem?

És mert az
nem adja válaszát, igen elcsodálkozik.
És magánosabbnak érezé magát, mint valaha.
És a hegynek pillantva elgondolá, hogy ímé: az is egy kincs vala,
nagy távoli arc és tükör.
És látá magát, amint annak vonzásában lépdél odafelé
és a többi magános
lélek.

Akkor erőt vevén magán,
végezetül kiemelkedék abból a bokorból,
hogyan a reggel sugaraival
újra útjába akaszkodják az ő erős
elhatározásában.

*

Ímé akkor
egy tisztásra érkezék el,
hogy azon a hegyoldalon, a peremen már látni lehetséges
a messzeség nagy körvonalait.
Ám azok még túlságosan élesen meredeznek vissza reá,
bennök az élőnek mindenféle részleteivel:
de még nyüzsgéseinek látványát
is magukban tartván.

Megtelepedvén egy kőszirten,
figyelé a csendnek és a fuvalló szélnek teremő erejét,
mintha a világ végezetének kivárása ottan lehetségessé válna.
Eképp végig gondolá eddig lőn vándorló napjait
és útjának szegélyköveit szépen elrendezgeté
magában.

És szemében
és egész testében lenyugodván,
ím így magát maga elé eltartva, hosszú sorolásban
kezdé mondani:

*A test az én testem
és abban a lélek a lakozó lélek,
benne lakozék.
És amint kikíváncozék onnan,
annak tartásaiból, az nem bírván magát bevárni:
ímé lélek a lélekkel vessződék
a test mozgásaiban.*

*Mindennapok világa:
ez mind a *te nagy tested* ...
Lelkeddél vessződő lelked: ez még a te ezer lelked ...
És boldog aki nem bírja lelkét
és nem vessződék, hanem csak
a test mozgásaiban.*

*Ám a lélek
figyelni kezdé önmagát:
így lőn magános lélekké ...
És a test mozgásain át a lélek magát menekíté
és ímé bonyolódni kezdé
önmagát.*

Ezért magános
és kusza lélekkel távolodásait rajzolja ím jól meg.
És kéré a lélek az őt vivő testet:
vigye el őt „attól az egytől” egészen messzire.
És mondá amaz néki viszonzásul:
„talán a magasba emelkedem,
az úgy jó legyen?”
„Magasba és távolba, hogy én itten tovább
ne bonyolódjam el nagyon,”
szóla vissza néki.

Így útját veszi a vándor,
megrakva ezer lelkével: e magaslatok lassú vándora.
Keskeny utakon emelkedék,
azoknak viszontagságaiban igen szorosan.
De nem érezvén az Egy testnek ártalmas leheletét,
míg a sajátját tízszeresen.
És távolodásában keresé az ő Egyetlen lelkét,
amely a válasz: igen,
vagy nem.

Találkozik a szolgálával
és ez ragaszkodék régi lelkeihez, végezetig követvén őt.
Makacs ez a szolga:
lelkeidben sokszorozza meg lelkeid
és nem sóhajtozék.
A lélek sokasodék ím régi lelkeivel
egészen körül
vevén.

És egyetlen útján a test
a dolog távolába viszen tovább, keresvén új értelmeket:
tisztá és egyetlen lélek kapujába
kívánja magát letenni,
ahol ott várnak
igaz lelkeink: igen,
vagy nem.

És meginté őt
a barlangnak hatalma,
annak látomásaival és imé az idők
összekeverve sóhajtozának
ő benne.

*De még érezé
mindenek nagy szorítását is
a „tátongva elnyelő” torkában.
És nem bírván az ő szomorúságát,
ím lehajtá magát csöndesen ...
Azután megállítja őt rémalakjaiban hajladozva
a gyűjtögető.
Begyűjté és elrejté néki mindeneket
mindenek fénylő dolgaiból,
hogyan azokat imádhassa
örök feledésben.*

*És ez vala
a legsúlyosabb áldozat,
amivel a magánosság
elvivé magát
szentjeihez.*

Amikor pedig lelke
túl lőn-e beszéden, teste ím visszaengedé őt magához
és az újra önmagává leszen.
Majd táncra perdülvén énekkel, mindenféle ritmusokkal mulatá el
eme kilehelés utáni különös borzongásait.
És nem hagyá abba a táncot,
forogván véres izzadásig egészen a napnak elnyugtáig.
De még azután is kántála túl a sötétben fájdalma lassuló ütemére.
És szerte a hegyoldalon lakozó állatok
mind félve közelítének hozzá és bámulák őt
ímé íziglen, annak peremen való
fetregéseit.

*

És igen rosszul pihené el
azt az estét, midőn álmái nem menekíték tovább örült táncaiból.
Még mindég gyűrődő gondolatokkal
és zavaros képekkel ébredéz ím fel annak a napnak másnapján,
egészen délidő tájt.

És mivel a kipárló hőség
és az apró rovaroknak nyüzsgése testében igencsak megviselé,
keresni kezdé a lélek ennek a testnek a megvígasztalását, mert ímé:
most a test a lélekkel szorosan együtt lakozék.
Lám *annak az egynek* a hiányán szorgosan
tanakodának.

*Leginkább kíváncsi
ilyenkor tóban feredezni, vagy áramló patak hűs vizén feledni
a test sóhajtozásait, mondá így nagy bánatosan
és felemelvén fejét
ímé tekintete követni kezdé a hegynek vonulatát,
távoli lankás völgyek sokaságán ámulva el
sokáig.*

*Ímhol vágyaim
és a hiányzó dolgok démonai jövének el,
hogyan irányt mutogassanak.*
És megpillantván amott egy békén legelésző, bégető nyáját
nekiindul a völgynek fogadásaiba, remélván lelke,
teste vígasztalója
lészen ez.

És látá, amint
az éhők nyugosztásán egész nap szépen ellévő
jámbor állatok:
koszlott oldalú szürke juhoknak sokasága
aszerint formál kör féle alakot,
amint azt az őreájok vigyázó pásztorkutya buzgón
kiügyeskedé.

De az is megmutatkozék,
amint a szüntelen dolgán küszködő lompos eb,
minduntalan gazdája irányába tekint,
mutatván őnéki újabb és újabb dolgok elvégzésében való
igen nagy hajlandóságát.
Az meg csak nógatja csöndben a reábízott jószágot,
nem vevén tudomást segítője
tüsténkedéseiről.

És ímé akkor
ezer lelke ösméré meg abból az egyiket,
amidőn az hívogatni kezdé el magát
annak a soknak
orcáiból:

*Cselekedni vágnék
midőn így unom érteim közé rekedve önmagam.
Add nékem tekercseidet, hadd olvassak fel azokból ímé tenéked!
De inkább oldozd el láncaimat és küldj mindenekhez,
hiszen jól megtanulám összes parancsod
és sejtém is szándékaidat
én velem!*

*Reszketem ím,
hogy idehoznám lábad elé ismeretlen értelmeid!
Add nekem, hogy idehoznám azokat
és megtöltém velök éhező tekerceidet!
Hogy azoknak végtelenbe nyúló göngyölege
ne legyen olyan vakítóan
fehér.*

*Hogy ne lásd
teljességed és magányod
fenséges szőnyegét lábad előtt
kibomlani.*

*Eképpen
ne zavarja meg elméd
az üresség és a királyi egyedüllét.
Hogy akiken uralkodni vágyasz, ne félj te azoktól íziglen:
adj nekem mindezekért igazítást és szolgálólevelet
a te pecsétjeid védelmében!*

*De ímé
annak arcai
háromszor is elhajladozának
mondván:*

*Nem ismerém
ezt a lelket, de látom a napot
a szemében.
Bár hallom hangjából szellemeim szólongani,
nem ismerém meg őt.
Érezem szomorúságából
az én nagy bánatomnak súlyát,
mégsem ismerém őt.*

*Így visszatérvén
a hangoknak és a lengedező szélnek világába,
látá amint mutatá a nyájjal ballagó, hogy amott arra kanyarodék
a tisztás megett egy hűsítő folyam,
amelyből teste megtisztulni leend majd egészen.
És amíg arra tartá az irányt,
egy nagy képben látá az előbbi beszédek értelmét
felrajzolódni ímé a
boltozatra:*

*Hatalmas fekete háttérből
kivilágló aprócska idom: ez legyen a te világod.
Résein át illeszted majd be kérdéseid,
amelyek ítéletté lesznek annak táguló gyomrában.
És ez nagy várakozássá emelkedék odaát
mindenek fájdalmára.
És aki cselekvék, bedobál szüntelen.
És aki pedig nem így téssen, az megzavarodék.
És amaz mindig behajigál,
de mégsem hallá soha annak lehulló hangjait.
Emezek pedig megbolydulva,
nagy sokaságban zajonganának.
Ez léssen így
mindenek igen hosszú
gyászmenete.*

Ímé ekkor
a patakhöz megérkezvén
hamar elfeledé eme beszédek,
meghagyván azokat abban a
látomásban.

*

Megtelepedvén a hűs mederben,
ímé fodrozó habokkal játszadozék el,
ahogyan gyermek élé meg gondtalan perceit.
Bomló árban ereszté ki a lélek tisztátlan testének nyűgös nedveit,
a rajta megragadó koszló réteg ím hamar eltűnedezők.
Lám a lélek örvendez, midőn látja így
hatalmán enyhülni
szolgáját.

És elunván az ücsörgést
kilép abból a hűvös folyamból, odahagyván abban örömeit.
mondván nagy bánatosan:

*Testem szolgája ím sehol nem hajlongana,
hogy megőrizve nékem
cipelné nehéz időkre eme gyöngyöző perceket.
Talán a lélek sokasodék,
de hordozója csak lüktet ide-oda jó és rossz órái között.
Hosszú sorvadozásban várja siralmas végzetét:
holnap ím újra szomjúhozni fogja e pillanatot
és nem lelé erejét
sehol.*

Akkor odahagyván azt a kis tisztást,
új utakra bocsátkozék és a dolgok távolába lendítvén lépteit,
amott egy föllelt ösvényen a hegyeknek csúcsai felé
tovább igyekezék.
És amidőn így járja kitartón azt a vékonyka erdei csapást,
egyszerre sűrű hangyaboly húzódik elibé,
késztetvén őt váratlan
pihenőre.

És elnézé, amint
a nagy zsongásban az aprócska elemek
minő kitartással vivék zsákmányuk terhét jól kitalált irányokba,
mindenféle rejtelmes gödröknek belsejébe.
Nézegeté és látá, milyen erős gépezet uralkodék
azon a cseppnyi föld darabon:
nagy sokaság bolyong ímé szoros egyetértésben
és nem érzé szükségét önmagán
fölülkerekedni.

Mintha a
parányi katonák a saját kedvükre tennék,
hogymidőn kijárván tekervényes útvesztőkben magukat,
cselekvő vágyaik ím így szíven szépen
megcsendesedének.

Odaeresztvén magát azokhoz,
közelítvén hozzájuk és *nem látta barátokat, de asszonyt sem,*
szeretőjéhez igyekvőt
se gyermeket, annak testvérével bosszú, céltalan civakodásban.
Nem hall hangot sirákozót és nem hallá
a hiábavalóság tompa puffogásait.
Nincs sehol magános kötelék, mely a szorongóhoz leeresztetne
és nem lelé nyomát a bezáruló köröknek,
sem a párházak nyomán fakadó
sekélyes örömvicsorításoknak:
nyomát nem lelé.

Mert a piciny
imbolygó lelkek ímé nem ösmerék
a körök kicsinyes hatalmát,
hanem ha maguk fényében pislákolnak, ímé boldogok ők.
Boldog így a lélek, ha önmagán belől sokasodék,
de testeiben azt nem tévé meg a köröknek
áldozatául.

*Boldog ímé
sok távoli lélek a messzi testek sokaságában.
Boldogok ők,
akik láták a másikat annak világosságain át,
de nem kívánák meg sokasítani azok lobogó árnyékait.
Boldog leszen mind,
aki lemond a királyság és a szolgaság jogáról:
hanem ha önmaga leszen az út,
ím bejárja azt.*

*Boldogok
a magános értelmek,
a test útjain magános bottal botorkálók.
Ímé boldog leszen mind:
aki nem lakmározék nagy asztal
körül.*

*És eloldván
eme szavakat értelme kötéseiből,
tovább gyakorlá távolodását
azon az ösvényen.*
